

телъ. Съ такива доказателства се готвяха да отиджтъ въ Стамбулъ, иначе Цариградъ, да захватятъ процесътъ съ султана и Високата Порта, да призвжтъ на сждъ великий везиръ в Ревизъ-Ефенди, да си условиятъ за адвокати Александръ Екзарха и предателя Македония, да представятъ работата на обсъждане на цѣла Европа, подписавша договора отъ 1856 година и да спечелятъ съ такава тжжба независимостта на България.

Старо-българскитъ комитетъ бѣше съставенъ отъ банкери и богати търговци, на които румжискитъ болѣри се покланяха, стискаха имъ ржцѣтъ и имъ пращаха съ прѣститѣ парижското bonjour. Самъ князь Куза така сжщо имъ се кланяше и имъ стискаше ржцѣтъ. Тукъ бѣхж и арендаторитѣ на голѣмитѣ болѣрски чифлици, сжщискитѣ господари на селата, хайдутитѣ, работницитѣ и мошеницитѣ, съ една рѣчь, всѣкакъвъ народъ, който желаяше да ѣде, да пие, да се облича и весели, което безъ пари не може да се прави. Тѣ пмаха нужда отъ пари, и за плата бѣхж готови да си изложатъ челата.

Старитѣ комитетъ се подиграваше съ дивотитѣ на младитѣ комитетъ: „ще ви запржтъ въ затвора, ще ви набиятъ съ прѣчки и послѣ ще ви испратятъ на заточение. Не така постживаше Кара-Георги и скжжитѣ нашъ Милошъ, скжпъ за това защото той владѣше въ Румжния огромни села и щедро покровителствуваше Българитѣ, които си печеляха пари въ Влашко и отъ влашкитѣ богатства. Не така Сърбитѣ се освободиха отъ Турцитѣ. Турчина — хайдугинъ съ нашествия завладѣ нашата земя, съ хайдути и нашествия трѣбва да я отнемемъ отъ него. Трѣбва да нападнемъ докжтъ не се е приготвилъ, клина съ клинъ избивай“.

Старитѣ сж упорити, съ думи се не убѣждаватъ. На всичкитѣ угрози и подмилквания на младитѣ комитетъ тѣ отговаряха: „пѣма да дадемъ пари и свършено“ — аргументъ рѣшителенъ. Съвѣщаваха се, съвѣщаваха се: успѣва онзи, у когото е силата. Устжпиха, само подъ условие щото по примѣра на полскитѣ революционенъ комитетъ или на невидимото правителство, ще напишатъ